

Nebeške poljane

Za Razorcem

... Za robom se svet odpre, pred seboj pa zagledaš prostrano kotanjasto planoto. Pot sledi dobro vidnemu zaporedju dolcev. Sprva greš nekaj časa navzdol, nato pa se zložno vzpenjaš. Pot je v visoki travi komaj opazna. Ta predel bi zaradi svoje domala pravljичne lepote zaslužil kakšno posebno ime, Nebeške poljane ali kaj podobnega. Onstran dolcev se svet spet prevesi – priključek "poti" z Zapotoka – zdaj je kažipot obla travnata glavica, ki pripada hrbtu Grive ...

... Kot dostop do Zavetišča pod *Špičkom* je ta pot seveda brez pomena, kot planinsko popotovanje pa je domala neprekosljiva. Bolj "trentarske" poti si ne moreš predstavljati! Razgledi, flora, favna, vse v izobilju! Pot tehnično ni preveč zahtevna, a je zapuščena in zarasla. Ima nekaj zahtevnih orientacijskih zank in je primerna le za izkušene stezosledce. Če se boš izgubil manj kot trikrat (tako kot pisec), zaslužiš čestitke. (Ne več – pot je bila leta 1997 obnovljena, op. F. H.). Povzeto po planinskem vodniku Tineta Miheliča *Ju-lijske Alpe*.

Ker sem se s Tinetom večkrat pogovarjal o lepotah Julijskih Alp, mi je nekoč – na prelomu tisočletja – namignil o Nebeških poljanah nad planino Zapotok. Moja slabost je, da če se za ponujeno priložnost ne zavzamem takoj, rad pozabim nanjo. Pred dobrim letom sem obiskal Tinetovo spominsko obeležje pod Pihavcem in se spomnil na Nebeške poljane. Odločil sem se, da jih obiščem jeseni, ko pozlatijo macesni. Običajno se v oktobru za nekaj dni napravi indijansko poletje, ko ni neviht, vlaga v gorskem zraku je dokaj nizka in temperature za fotografiranje so ugodne.

Takšno okno lepega vremena se je pojavilo okoli 17. oktobra 2022. Pred odhodom sem se temeljito pripravil in s tem pozabil na domača opravila. Na spletu sem pregledal fotografije in prebral forume, pa mi še ni bilo dovolj. Poklical sem Andreja Stritarja, ki mi je povedal, da z Nebeških poljan pelje lovska steza na planino Zapotok. Spet sem brskal po spletu in naletel na fotografije Petra Strgarja, ki omenja to pot, in zvečer sem ga poklical. Z veseljem mi je pomagal, poslal mi je celo tri fotografije, ki so mi naslednji dan pomagale pri sestopu z Nebeških poljan. Med pomembne podatke sodi tudi sestop po grapi hudournika, ki je ključni del.

V ponedeljek sem vstal malce pred tretjo zjutraj in se odpeljal v Zadnjo Trento. Bila je še trda tema, tako da bi brez čelne svetilke težko hodil. Pot poteka čez strugo v gozd, nato še enkrat preči strugo in se zapodi v klanec. Razpoloženje je bilo dobro, prav tako nisem imel težav s koleno in dihanjem. Na poti na planino Zapotok je bilo treba prečiti nekaj grap, pri nekaterih so bile nameščene jeklenice in klini. Opazil sem, da so pot pred kratkim na novo markirali, kar mi je hojo olajšalo. Na planino, kjer je bilo spokojno tiho,

sem prispel malce pred osmo. Pri bližnjem studencu sem napravil nekaj posnetkov in šel naprej. Pot se je dvigovala in vse več je bilo zlatih macesnov. Čez nekaj časa sem pod sabo zaslišal glasove, za katere sem sprva mislil, da niso resnični. Po nekaj minutah sta me dohitela dva plezalca s Štajerske – dekle je bilo iz Slovenskih Konjic, fant pa iz Rogatca. Med drugim sta me, ko sta videla fotoaparat in stativ, vprašala, kdo sem. Povedal sem, da mi je ime Franci Horvat, prijatelj pa mi rečejo Frenk. Kar hitro sta povezala ime Frenk z mojimi ploščami v Mrzli gori, kjer sta že nekaj plezala. Poslovali smo se v upanju, da se še vidimo.

Počasi sem nadaljeval proti sedlu Kanja, ves čas pa so mi oči uhajale na Nebeške poljane na drugi strani doline. Pogled na macesne je bil res božanski. Malce pred sedlom Kanja sem zapustil markirano pot in se spustil po melišču proti markirani poti, ki vodi proti Zavetišču pod Špičkom. Sestop je bil res hiter, še dobro, da sem imel ustrezno planinsko obutev, kajti s kakšnimi copati bi bilo težje. Pot se je sprva spuščala pod Zagorelcem, nato pa rahlo povzpela. Pri napisu Špiček sem malce postal, toda ko sem videl, da markacije vodijo navzgor, sem nadaljeval v njihovi smeri.

*Zlati macesni
Za Razorcem, v
ozadju Prisank,
Škrlatica in Razor
Foto Franci Horvat*

Prečiti je bilo treba nekaj grap, najbolj "huda" je bila zadnja, ki prereže celotno vzhodno ostenje Zagoreca. V pomoč mi je bila jeklenica in nekaj klinov. Že kmalu po prečanju se je svet odprl. Tine Mihelič bi dejal: "Zdaj pa najlepše." Kotanjasta planota s številnimi macesni je res sanjska. Na Nebeških poljanah bi bil lahko ure in ure, da ne rečem dneve, in fotografiral. Ker pa sem skregan s prostim časom, mi je ta skopo odmerjen. Motivov je izjemno veliko, če bi hotel zadostiti vsem svojim željam, bi potreboval dan ali dva, toda čas ni moj zaveznik. Izbiral sem optimalne kadre, toda ko sem nadaljeval po poti, so se mi kazali še drugi, lepši motivi. Spraševal sem se, kje ste prijatelji, znanci in ljubitelji naravnih lepot, da bi z vami delil to lepoto. Zavedam se, da ni veliko takšnih, ki bi vstali ob tretji uri zjutraj in se z mano odpeljali v Zadnjo Trento, nato pa še hodili skoraj dvanajst ur. Če bi se kdo odločil, bi to napravil enkrat in nikoli več. Morda se motim, kakšen fotograf ali snemalec bi se morda pustil "zapeljati".

Po dobrih dveh urah fotografiranja sem začel razmišljati o sestopu na planino Zapotok. Peter mi je dejal, da sestop začneš pod Grivo, ko pod sabo zagledaš travnat pomol. Res sem pred sabo zagledal oblo travno glavico, na kateri je bil možic, ki mi je vtil nekaj upanja. Z njega sem daleč pod sabo zagledal travnati pomol, pa še nakazana stezica, pohojena trava, je vodila navzdol. Najprej sem s strahom sestopal po travnatem pobočju, ki je skrivalo kar nekaj lukenj, na katere sem moral biti pozoren. Hitro bi lahko

prišlo do kakšnega zvina gležnja. Bolj ko sem se bližal pomolu, bolj sem bil prepričan, da sem na pravi poti. S pomola se je bilo treba spustiti v gozd in tam poiškati drobno stezico, ki je sem ter tja vodila navzdol. Spomnil sem se Petrovih besed, da se je treba držati malce bolj desno, da prideš do grape. Med potjo sem našel ovoj frutabele, ki me je delno pomirila o pravilnosti poti. Sestop v grapo ni bil težak, prav tako ne prvi metri po njej. Povsem drugače je bilo malce nižje, ko sem pod sabo zagledal skok. Leva stran, gledano navzdol, je bila mokra in spolzka, desna pa krušljiva z malo oprimkov. Pospravil sem fotoaparati in stojalo v nahrbtnik in se pripravil na plezanje navzdol. Zavedal sem se, da če bi si kaj napravil, bi težko poklical na pomoč, ker ni bilo signala za telefon. Previdno sem plezal in upal, da se mi kakšen oprimek ali stop ne porušita. Pošteno sem si oddahnil šele na dnu grape. Sestop s planine Zapotok v Zadnjo Trento je bil počasen, kajti čutil sem že rahlo utrujenost. Ko sem bil pri spodnji strugi, sem za sabo zaslišal "moja" dva Štajerca. Naše želje, da se še enkrat vidimo, so se uresničile. Povedala sta, da sta uspešno opravila vzpon v smeri *Likar-Markič* (IV+, 200 m) v Zapotoškem vrhu. Nato smo vse do avtomobila pridno klepetali in se kar težko poslovili. Dekle je ob slovesu dejalo, da bo glede na mojo fotografsko opremo mogoče kakšen posnetek ustrezen za naslovnico *Planinskega vestnika*. Mogoče pa res, sem dejal. Tako se je končal prečudovit dan s Tinetom Miheličem, ki sem ga imel ves čas v mislih. Njegove "Nebeške poljane" so res nebeške. ●

Zapotoški vrh
in Srebrnjak
Foto Franci Horvat

Informacije

Zahtevnost: Zahtevna označena pot

Oprema: Običajna planinska oprema za visokogorje, čelada

Višinska razlika: 1130 m

Izhodišče: Zadnja Trenta (Flori), 900 m. Sem se pripeljemo iz Spodnje Trente ali čez Vršič mimo Koče pri izviru Soče.

Časi: Zadnja Trenta (Flori)–Za Razorcem 4 h

Sezona: Kopna sezona

Vodnika: Tine Mihelič: *Julijske Alpe*. PZS, 2009; Jože Drab: *Julijske Alpe. Skupini Mangarta in Jalovca*. PZS, 2015.

Zemljevidi: *Jalovec in Mangart*, PZS, 1: 25.000; *Bovec - Trenta, Sidarta*, 1: 25.000; *Julijske Alpe*, PZS, 1: 50.000

Zanimivost ob poti: Zapotoški slapovi

Vzpon: S parkirišča se usmerimo na spodnjo cesto proti Bavškemu Grintavcu. Kaj kmalu je treba prečiti strugo Suhega potoka, nato cesta preide v stezo. Naša pot vodi večinoma po gozdu vse do razpotja, kjer se usmerimo desno proti Bavškemu Grintavcu (levo Zapotoški slapovi). Ponovno prečimo strugo potoka, nato se pot začne vzpenjati. Prečimo nekaj grap, na nekaj mestih s pomočjo jeklenice. Nato pridemo na planino Zapotok, kjer zavijemo levo in skozi

redke gozd, med zadnjimi macesni prečimo travnata pobočja do melišča pod Bavškim Grintavcem. Pridemo do razpotja, kjer gremo desno proti sedlu Kanja. Nadaljujemo čez melišče pod stenami Bavškega Grintavca, vse do stika markirane poti proti Zavetišču pod Špičkom. Spustimo se levo navzdol do vzhodja najnižjih pečin pod Zagorelcem. (Tu se dobra, a nemarkirana pot spusti na planino Zapotok, naša pot pa se povzpne levo navzgor). Pot je razmeroma skalnata in prečiti je treba nekaj grap. Največja je pod vzhodno steno Zagorelca, tudi tu nam je v pomoč jeklenica. Ko smo na drugi strani, se pred nami razgrne kotanjasta planota Za Razorcem, 1680 m, polna prekrasnih macesnov in širnih razgledov. Pot je zaradi visoke trave malce težje sledljiva, toda nebeško lepa.

Sestop: Pot lahko nadaljujemo proti Zavetišču pod Špičkom oziroma Trenti (Flori) ali pa sestopimo po poti vzpona.

Za izurjene planince, ki jim brezpotja niso tuja, pa se je možno spustiti na travni pomol, od koder gremo najprej v gozd, nato zavijemo desno v grapo, ki nas pripelje na planino Zapotok; v grapi je nekaj lažjega plezanja.

*Jesen nad dolino
Zapotok
Foto Franci Horvat*